

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติการ (operations research) อิงกรอบแนวคิดการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกของสภาวิจัยด้านการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ (NHMRC, 1999) ประเทศออสเตรเลีย เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช จังหวัดตาก

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษามหะในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช จังหวัดตาก ประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ตั้งแต่เดือนเมษายน ถึง เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2554 จำนวน 15 คน และกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ตั้งแต่เดือนกันยายน ถึง เดือนธันวาคม พ.ศ. 2554 จำนวน 16 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. เครื่องมือดำเนินการศึกษา ได้แก่ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ พัฒนาโดยนวรรณ์ เครืออยู่ และคณะ (2553) ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และตรวจสอบความเป็นไปได้ในการนำไปใช้

2. เครื่องมือรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกผลลัพธ์ ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยมีค่าดัชนีความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 1 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 1

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษารวบรวมข้อมูลผลลัพธ์จากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยรวบรวมข้อมูลผลลัพธ์แบบย้อนหลังจากแบบติดตามผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจที่มีในเวชระเบียนผู้ป่วย ในกลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เป็นระยะเวลา 4 เดือน จำนวน 15 คน และรวบรวมข้อมูลผลลัพธ์แบบไปข้างหน้าจากแบบติดตามผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจที่มีใน

เวชระเบียนผู้ป่วย ในกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เป็นเวลาระยะ 4 เดือน จำนวน 16 คน และนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติ

ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่ามัธยฐานของระยะเวลาที่ใช้ในการหยาเครื่องช่วยหายใจของกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษานในหอผู้ป่วยหนักที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เท่ากับ 112.50 ชั่วโมง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษานในหอผู้ป่วยหนักก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เท่ากับ 290 ชั่วโมง

2. ค่ามัธยฐานของจำนวนวันในการใช้เครื่องช่วยหายใจของกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษานในหอผู้ป่วยหนักที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เท่ากับ 11.50 วัน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษานในหอผู้ป่วยหนักก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เท่ากับ 23 วัน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. ควรนำผลการศึกษาที่ได้เสนอต่อผู้บริหารกลุ่มการพยาบาล เพื่อพิจารณาให้มีการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ มาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการพยาบาลผู้ป่วยวิกฤตอย่างต่อเนื่องต่อไป

2. ควรมีการติดตาม ศึกษาหลักฐานเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจเพิ่มเติมอยู่เสมอ เพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงแนวปฏิบัติทางคลินิกให้มีความทันสมัย เหมาะสมกับหน่วยงานและผู้ป่วย

3. ในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ควรมีการเตรียมความพร้อมของบุคลากรให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและทักษะในการใช้แนวปฏิบัติ จะช่วยให้การนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้เกิดผลลัพธ์ที่ดี

4. การนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ ควรมีผู้เชี่ยวชาญด้านการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจภายในหน่วยงาน เพื่อทำหน้าที่ในการให้คำปรึกษาและเป็นผู้ดำเนินการปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลลัพธ์ที่เกิดจากการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการห่า
เครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจอย่างต่อเนื่อง
2. ควรมีการศึกษาประสิทธิผลที่เกิดจากการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการห่า
เครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจในหน่วยงานอื่นที่มีการดูแลผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วย
หายใจเพื่อช่วยยืนยันผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น